

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἐνατον καὶ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνιάκονα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Τρίτη τοῦ Μάη τοῦ μηνός,
κανένα νέον γεγονός.

Ποῦντος χίλια καὶ διακόσα καὶ ἑνενήντα σὺν ἐνιά,
μία νίκη τῆς Ἡπείρου καὶ τρομάρα τοῦ φονιά.

Τὴν Ἡπειρο καὶ ἐγὼ
πάλι δοξολογῶ.

Α'.

Καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα
ὕμνεϊτε τὸν ἀγῶνα
ἐκείνον τῆς Ἡπείρου.

Νέα Πρωτομαγιά,
καὶ ἄς πιούμε' στήν ὑγεία
ἀνδρείας διαπύρου.

Μάης τρελλὸς προβάλλει,
μὰ βάσανα καὶ πάλι
καὶ πόνοι καὶ καῦμοί.

Τουφέκια μπουμπουνίζουν
καὶ ξανακοκκινίζουν
Ἐλευθερίας βωμοί.

Στὴν Ἡπειρο πετᾶτε,
τὴν Ἡπειρο κυττᾶτε,
ποῦ θριαμβεῖ μόνη.

Καὶ σήμερα γι' αὐτὴ
κόβονται ζηλευτοὶ
μιᾶς νέας δάφνης κλώνοι.

Ἀπὸ τὰ Μπουτσουνάρια
τῆς Κρήτης παλληκάρια
σὴν Ἡπειρο πετοῦν.

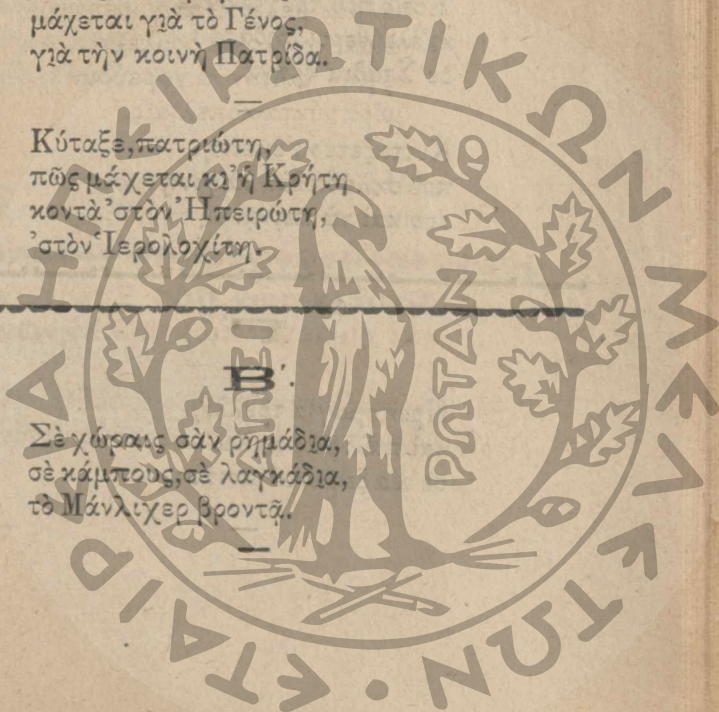
Κι' ἀπελευθερωμένα
γι' ἀδελφία σκλαβωμένα
Ἐλευθεριὰ ζητοῦν.

Παιδιὰ τοῦ Ψηλορείτη
σήμερα γιὰ τὴν Κρήτη
δὲν ἀκονοῦν λεπίδα.

Πόνος ἀδελφωμένος
μάχεται γιὰ τὸ Γένος,
γιὰ τὴν κοινὴ Πατρίδα.

Κύταξε, πατριώτη,
πὺς μάχεται καὶ ἡ Κρήτη
κοντὰ στὴν Ἡπειρώτη,
στὸν Ἰερολοχίτη.

Σὲ χώραις σὰν οὐμάδια,
σὲ κάμπους, σὲ λαγκάδια,
τὸ Μάνλι χερ βροντᾷ.

Ἀκούονται παιᾶνες,
μάχονται κι' Ἀκαρνᾶνες
μὲ τὸν Καρασεῶντᾶ.

Παιὰν ἀντιλαλεῖ,
ξυπνᾷ καὶ τὸν Ἀλῆ,
τὸν φοβερὸ Σατράπη.

Σπαθὶ λαμποκοπᾷ,
καὶ δυνατὸ κτυπᾷ
τὸν Γκέγκη καὶ τὸν Λιάπη.

Πλήθη ξεσπιτωμένα,
γυμνὰ καὶ πεινασμένα,
παρηγοριὰ γυρεύουν
σὲ φίλους κι' ἀδελφούς,
ποῦ κάνουν τοὺς κουφούς
καὶ ξένοιαστοι χορεύουν.

Τοὺς τόσους στεναγμούς,
τοὺς βόγγους, τοὺς λυγμούς,
ἀκούω κι' ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ σὲ Σταδίων στίβους
μὲ γέρους καὶ μ' ἐφήβους
χορεύω καὶ πηδῶ.

Ψυχὴ μου, πεῖναι τοῦτα !..
κτυπᾶτε τὰ λαγοῦτα,
κτυπᾶτε τὰ βιολιά.

Σὲ ρόδα καὶ σὲ κρίνα
χορεύει πρόσφυξ πείνα
μὲ ξέπλεκα μαλλιά.

Ἔσεις ποῦ τραγουδάτε
κι' ἐλεύθεροι πηδάτε
σὲ Στάδια τρανά.

Κυττάξετε κι' ἐκείνη,
ποῦ σκλάβοι δὲν θὰ γίνῃ
ὅσο καὶ νὰ πεινᾷ.

Γ.

Πρωτομαγιά τρελλή
καὶ πάλι μᾶς καλεῖ
σὲ νέα ξεφαντώματα.

Ἐγ' ὅμως μαχητῶν
κι' ἱερολοχιτῶν
ὕμνω τὰ κατορθώματα.

Τὰ κατορθώματά της
τιμῶ καὶ μεγαλύνω,
κι' ἔμπρὸς εἰς τάρματά της
τὰ γόνάτά μου κλίνω.

Κάτω' στὰ περιβόλια
βαροῦνε τὰ βιολιά,
κι' ἐκεῖ βαρεῖ μὲ βόλια
μιά δύστυχη, μιὰ δόλια
τοῦ πόνου κοπελιά.

Ἐδῶ Μαῖου χάρις,
κόσμος χορευτικός,
κι' ἐκεῖ μουγκρίζων Ἄρης,
ἀγῶν σπαρακτικός.

Ἐδῶ χαρὰς πηγὴ,
ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ πέρα
ἐρήμωσις, σφαγὴ,
Ἐλευθεριᾶς φυγὴ,
θάνατος νύκτα' μέρα.

Μάης ἐκεῖ δὲν εἶναι... κατὰ ξερ' οἱ λειμῶνες,
ἐρημιαὶς ἢ φωλιάις,
κι' ἀπὸ θυσίας αἷμα φυτρώνουν ἀνεμώναις
καὶ τριανταφυλλιαῖς.

Ὅλα σὰν' ματωμένα,
κελᾶδῆμα κανένα
σὲ κάμπους καὶ σὲ λόγγους
σὰν πρῶτα δὲν ἀκοῦς,
μόνο τοῦ Γκιώνη βόγγους
κι' ἤχους σπαρακτικούς.

Κι' ἂν πάσχῃ κι' ἂν θρηνῇ
δὲν σκύθει τὸ κεφάλι,
κι' ἢ Νίκη της τρανή,
κι' ἢ Νίκη της μεγάλη.

Μὲ κλώνον δάφνης ἄλλον
βλέπω στεφανωμένους
τοὺς γόνους τῶν μεγάλων
εὐεργετῶν τοῦ Γένους.

Βγάζει φωτιαῖς ἢ γῇ της
καὶ τρέμει τὴν ὀργή της
φονιάς θεοστυγῆς.

Καὶ τὸν κτυποῦν μονάχοι
νέοι τυραννομάχοι
βασανισμένης γῆς.

Σίλξει τὰ μαριφέστα τοῦ καθενὸς γραφιᾶ
γενναῖος μαχητῆς,
προβαίνει κι' ὁ Ζωγράφος σὰν μία ζωγραφιὰ
ἀνδρείας συνετῆς.

Δ.

Ἦμειτε τῆς Ἡπείρου τὸν ἔνδοξον ἀγῶνα
καὶ νῦν καὶ' στὸν αἰῶνα.
Ἔχει πολιτικὴ της
μονάχη τὸ σπαθί,
κι' ἂν αὐτονομηθῇ
ἢ Νίκ' εἶναι δική της.

Σπαθὶ κατακαυμένο,
σὰν λάμπης γυμνωμένο,
κι' αὐτὸ τὸ κρύο πτώμα
φτερόνεις, πυρπολεῖς,
κι' ἀπὸ Μινίστρων στόμα
καλλίτερα' μιλεῖς.

Σπαθὶ κατακαυμένο,
σὰν λάμπης γυμνωμένο,
γενᾶς' στοὺς Βαραβάδες καὶ' στοὺς ἀνόμους τρόμο,
καὶ τότε' ἔμπρὸς' στὴν ὄψι σου,
ὅτ' ἡ λάμψι σου, στὴν κόψι σου,
ἀγγνωρίζουν ὅλοι τὸ δίκιο καὶ τὸν νόμο.

Σπαθὶ κατακαυμένο,
σὰν λάμπης γυμνωμένο,
τότε τοὺς διπλωμάτας ξαφνιάζεις τοὺς λεπτούς,
κι' ἕνας τῆς σπάθης ἥρωας
φθάνει νὰ δώσῃ κύρος
καὶ' στοὺς ἀγράπτους νόμους καὶ σ' ὅλους τοὺς γραπτούς.

Σπαθὶ κατακαυμένο,
σὰν λάμπης γυμνωμένο,
μεγάλ' ἢ δύναμὶς σου,
κι' ἢ δόξα κι' ἢ τιμὴ σου.

Ἀνδρίζεις κοπελοῦδια,
κεντρίζεις ὀκνηρούς,
σὺ κάνεις τὰ τραγοῦδια,
σὺ κάνεις τοὺς χορούς.

Ἐὸ σπαθὶ γενναῖο,
σπαθὶ τῆς Ἀλευθεριᾶς,
ἔδωσες πνεῦμα νέο,
πνοὴ παλληκαριᾶς.

Καὶ τόσοι σκλάβοι τώρα
μ' ὄνειρα πτεροφόρα
κάνουν Πρωτομαγιά.

Γιατὶ δὲν εἶναι ψέμμα
πῶς δίκιο δέχως αἷμα
δὲν δίνουν' στὸν Ραγιά.

Σπαθὶ κατακαυμένο,
σὰν λάμπης γυμνωμένο
σ' Ἐλευθεριᾶς ἀγῶνας.

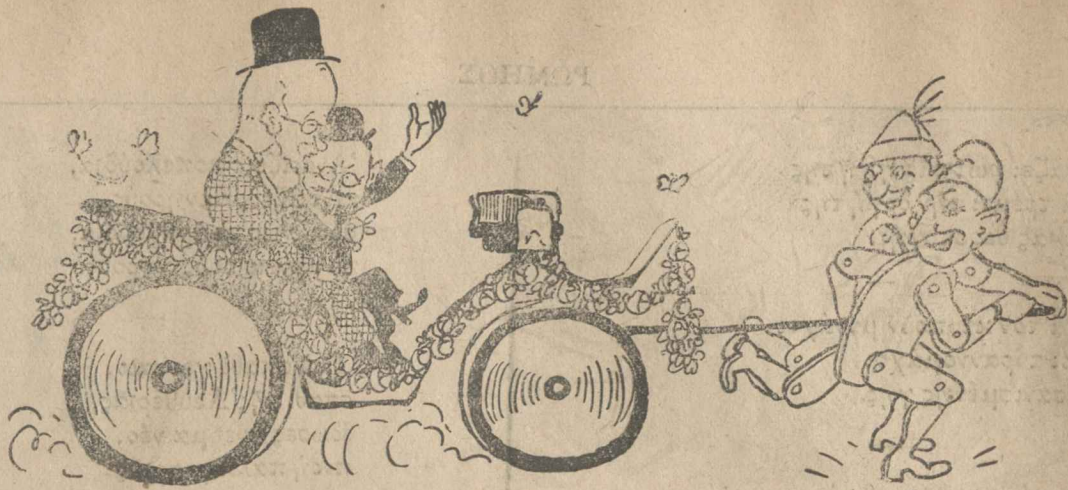
Ἐὸ μοῦ δίνεις οἶστρο
καὶ ψάλλω τὸν Μινίστρο
τῆς σαχλοπεριμαντόνας.

Καὶ δείχνω σὲ φρατέλους καὶ σ' ἄλλους περιδρόμους
σημαίας αὐτονόμους.
Αὐτόνομος σημαία μεγάλη κυματίζει,
καὶ τὴν διπλωματία τὴν διεθνή ἐκδιτίζει.

Καὶ τοὺς κυματισμούς της χαρούμενος κυττῶ,
καὶ μὲ ψυχῆς σκιρτήματα
ἔμπροσθὰ σὲ νέα μνήματα
παλληκαριᾶς πετῶ.

Μὲ τὴν σημαία σκάνω
κι' ἐγὼ τὸν Τζουλιάνο,
σὸς δὲ δικαιοκρίτη.

Κι' ἀναφώνω μὲ τόνο:
κύττα τὴν, φαρμασόνο,
νάτην, φαρμακομύτη.

**Νέος Μάης, νέος Μᾶς,
καλλιστέφανος γὰρ μᾶς.**

Μαίε μου χρυσομάλλη
ἤλθες κι' ὁ Δευτέρης πάλι
αἰσιόδοξος μᾶς ψάλλει
χίλια δὴ καλὰ.

Κι' ἀνεβαίνουνε τὰ φόντα
μὲ Δευτέρη κυβερνῶντα,
ποῦ τοῦ λέν σάν τὴν Τζοκόντα
πῶς χαμογελά.

Μέσα στὴ Μακεδονία
φέστα τοῦ γινε σπανία,
κι' ὅλ' ἡ νέα κοινωνία
ἔχρηκε γι' αὐτή.

Ἄδῃς αὐτὸν κι' αὐτὸν τὸν φίλο
πῶς τοῦ δίνει μ' ἓνα ζῆλο
τριαντάφυλλο μὲ φύλλο
καὶ χειροκροτεῖ.

Κι' ἔτρεξαν φυλαῖς καὶ γένη
νὰ ρωτήσουν τί θὰ γένη,
ντόπιοι τοῦλεγαν καὶ ξένοι
ἵστο καθέν' αὐτί.

Ἰστῶν φυλῶν τὸν κυκεῶνα
δὲν τοῦ φθάνουν δύο μόνα,
ἵστον Ραββῖνο κλίνει τῶνα,
τᾶλλο ἵστον Μουφτῇ.

Νέος Μάης ξημερώνει
καὶ μὲ ρόδα δρόμους στρώνει,
κι' ὁ Δευτέρης καμαρώνει
καὶ ροδοστολίζεται.

Καὶ μ' αὐτὸν ὁποῖος τὰ βάλῃ
καὶ χωρὶς τὸν Πεντοζάλη
ἔχει σάλους στὸ κεφάλι
καὶ πεντοζαλίζεται.

Μαίε μου χρυσοκόμη
ἤλθες χθὲς προχθὲς ἀκόμη,
καὶ γιὰ σένα πάλι κῶμοι
γίνονται τρελλοί.

Μὲ τοῦ Μάη τὰ σαντούρια
καὶ τὰ τροφαντὰ τάγγουρια

ξαναρχίζει σάν καινούρια
κι' ἡ παληὰ Βουλή.

Δὲν μυκάται τρικυμία,
νέα τάξις κι' εὐνομία
δίχως συνδρομὴ καμμία
ξένου βοηθοῦ.

Ὅλα μᾶς πηγαίνουν ἴσια
καὶ μὲ στέφανα περίσσια
μᾶς προσμένουν τὰ Πατήσια
κι' ἡ Κολοκυθοῦ.

Δὲν μᾶς τρώει πιά σαράκι,
μόνο μέσ' ἀπὸ τὴ Θράκη
πάνε κι' ἔρχονται μὲ ράκη
πλήθη θεονήσιτικα.

Κι' ἡ Μακεδονία ρέθει
καὶ φωμι γι' αὐτὰ γυρεῖ,
ὁ δὲ Κλέαρχος χορεῖ
μὲ Μακεδονίστικα.

Χωριστὸ καθεὶς στεφάνι
ἀπὸ σκάρδα τῶρ ἄς κἀνῃ
μὴ καγένας μᾶς βασκάνῃ
μέσα στῆς χαρᾶς.

Κι' ἀπὸ σπήτια καὶ παλάτια
καὶ τροπαίων σκαλοπάτια
σκάρδα στῶν ἐχθρῶν τὰ μάτια
πέστε τρεῖς φορές.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Δουμπιέ κι' Ἀβραμοπούλου ξακουσμένα παγωτά,
μᾶς ἐστὲλανε κι' ἐφέτος στὴ γιορτὴ μᾶς ἀπ' αὐτά,
κι' ἐδροσίσθησαν τὰ χεῖλη τὰ θερμὰ τοῦ Φασουλῆ...
ὅθεν πάλι σάν καὶ πέρσυ τοὺς εὐχαριστῶ πολὺ.

Εἰς τὸ Ζάππειον ἔχει
Ἐκθεσις Πολεμικὴ
τοῦ ζωγράφου Στρατηγοῦ,
καλλιτέχνου θερμουργοῦ.